

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Holger Larsen: Som det er det høje Tings Medlemmer bekendt, har den højtærede Indenrigsminister bebudet, at han her i Tinget vil forelægge Forslag til Ændringer i Aldersrenteloven. Dette er ogsaa i høj Grad paakrævet. Denne Lov omfatter nemlig et Samfundslag, hvor man ikke kan anvende Ordet: Den, der har Tid, haster ikke. Dette Befolkningslag har ikke Tid til at vente paa Forbedringer i sine Kaar, og selv om der kun er gaaet halvandet Aar, siden Loven traadte i Kraft, tror jeg dog, man kan sige, at man allerede nu kan danne sig et Skøn over, hvorledes dens Virkninger har været. Jeg har aldrig været i Tvivl om, hvorledes den vilde komme til at virke, men fra anden Side her i Tinget har man jo ønsket, at der skulde gaa nogen Tid, før man skred til Ændringer. Men jeg tror, man kan sammenfatte de Erfaringer, der er gjort, i disse faa Ord: De fattigste blandt de gamle alderdomsunderstøttede trænger i høj Grad til at faa Hjælp.

Man er sikkert fra alle Sider klar over, at Lovens svage Punkt er, at de daarligst stillede ikke nær er kommet op paa den samme Understøttelse som tidligere, og det er derfor i høj Grad nødvendigt at ændre paa dette Punkt. Overalt, hvor man kommer, ikke blot i Byerne, men særlig ude paa Landet, klager man over Besværligheder. Disse kommer særlig frem paa Landet, hvor man ligesom har de alderdomsunderstøttedes Forhold nærmere ind paa Livet. Man kender dér den enkeltes Forhold nærmere, og Besværingerne gaar da ud paa, at man ikke kan forstaa, at man er bundet af Lovens smaa faste Takster, naar det gælder om at hjælpe dem, der er særlig trængende, medens man samtidig skal yde Aldersrente til Folk, der sidder med ret store Formuer. Jeg tror ikke, at dette Forhold generer saa meget i Byerne. Det er navnlig paa Landet, man studser over dette, at man skal give til Mennesker, der sidder med ret store Formuer, samtidig med at man skal spare overfor Folk, der intet ejer. Jeg tror, det gælder de fleste Kommunal mænd, og det i alle Partier, at man er utilfreds med dette Forhold. De, jeg har haft Lejlighed til at tale med, vilde intet haft mod, at man kunde tage noget fra Formueejerne og give det til dem, hvis Kaar var ringere.

Og jeg vil ogsaa gerne pege paa, at de halvandet Aar, der er gaaet, siden Loven traadte i Kraft, yderligere har forringet de gamles Kaar gennem Stigningen i Livsforholdene, som langtfra dækkes af

de gamles Dyrtidstillæg. Det er muligt, at Loven havde den Fejl, at de faste Summer blev sat for højt — det lyder underligt at skulle tale om, at de faste Summer var sat for højt, naar de dog er ret lave —, men alligevel er det muligt, at Dyrtidstillæget skulde have været større i en Tid med Prissvingninger som de nuværende. I alt Fald er det ganske udelukket, at de gamle faar Dækning for Prisstigningen i deres lille Dyrtidstillæg. Man vil kunne forstaa det, naar man hører, at de gamle skal dække Stigningen i Priserne hvert halve Aar med en Sum, der for enlige Personer andrager 3 Kr. Med 50 Ø. pr. Maaned skal de altsaa imødegaa samtlige Prisstigninger eller med en Sum af $1\frac{2}{3}$ Ø. daglig! Denne Sum dækker ikke en Gang Prisstigningen paa Brødet og langt mindre naturligvis alt det andet.

En anden medvirkende Aarsag til, at de gamles Kaar er blevet daarligere, er, at Forskelshjælpen er blevet nedsat med $\frac{2}{5}$. Forskelshjælpen er Differencen mellem den faste Takst og det, de gamle fik i Understøttelse tidligere. I Henhold til Aldersrentelovens § 21 skal denne Forskelshjælp falde bort med $\frac{1}{5}$ aarlig. De gamle har nu altsaa mistet de $\frac{2}{5}$. Og man maa huske paa, at de, vi tog over fra den gamle Lov til den nye, er langt det største Antal af de gamle Mennesker. Naar man altsaa sætter Dyrtidstillæget til 50 Ø. pr. Maaned og fratager de gamle $\frac{2}{5}$ af Forskelshjælpen, hvilket beløber sig til adskillige Kroner om Maaned, bliver deres Kaar betydeligt daarligere.

Ogsaa andre Forhold har medvirket til at forringe de gamles Kaar. De gamle skal ligesom andre leje Lejlighed, og naar man svækker Huslejelovgivning og gør Forholdene mere frie, saa at Lejen kan stige, kommer det ogsaa til at berøre de gamle og forværre deres Kaar.

Hvor fristende det end kunde være, skal jeg dog ikke komme dybt ind paa Aldersrenteloven netop af Hensyn til, at den højtærede Minister har bebudet et Forslag herom senere. Men jeg har omtalt denne Sag, fordi ethvert Forslag til Forbedringer af de gamles Kaar maa ses paa Grundlag af deres nuværende Stilling.

Da den høje Rigsdag sidste Vinter fra alle Sider, kan jeg sige, enedes om at give de gamle Brændselshjælp, er det selvsagt, at dermed skabte vi Glæde rundt omkring i de gamles Hjem. Det kan ikke nægtes, at selv om den kom sent, og selv om det var smaa Summer, de fik, var det alligevel saa, at man skabte Glæde dér. Det gaar jo saaledes med gamle Mennesker, at der er